

thinget som saadant, og han staar ikke i Forhold til noget af dets Partier. Vi vide meget vel, at Forberedelsen af Thingets Beslutninger sker og maa ske — jeg tror neppe, det kan være anderledes — gennem de tilstedeværende Partidannelser, og der er kun den Forskjel til Stede, at medens det ene Parti har den Fordel igennem Regeringen i højere Grad end det andet at kunne gjøre sin Billie gjældende, er det i og for sig det Samme; det er igennem Partidannelser, at Lovene forberedes. Dette hører imidlertid kun hjemme indenfor Folkethingets egen Kreds, ikke overfor Kongen, og naar han derfor bliver stillet i Modsetning til det ene Parti eller som Ven af det andet, er det et Overgreb, der forskjener Raatale. — Blandt andre Punkter, som jeg havde ønsket være blevne gjort til Gjenstand for Protest fra Folkethingets Side, er der ogsaa det, at Ministeriet i Hensendelsen til Kongen fremtræder med en Bestyldning imod Folkethinget, for at dette skulde have villet fremsætte Krav, der stode i Strid med Kongens Rettigheder. Denne Bestyldning hviler paa en urigtig Opfattelse af, hvad Folkethinget har udtalt, og da det er første Gang, at denne Paastand fremtræder i en saadan Skikkelse, at vi passende herfra kunne udtale vor Indsigelse derimod, benytter jeg Leiligheden til at gjøre det. Jeg nedlægger den bestemteste Indsigelse imod, at der fra Thingets Side har været gjort Indgreb i Kongens Rettigheder, eller at der er gjort Forsøg derpaa; dette er ikke sket. Jeg sigter herved til Bestyldningen om, at man har gjort Indgreb i eller har gjort Forsøg paa at gjøre Indgreb i, eller har bestridt — for at bruge det Udtryk, Ministeriet har brugt — Kongens udelukkende Ret til at vælge sine Raadgivere. Det er blevet indrømmet, og jeg tror, det maa indrømmes, og vil blive indrømmet af Alle, naar Sagen rolig overveies, at denne Kongens grundlovmæssige Ret, saavel som enhver anden konstitutionel Ret, begrænses af den i ethvert Dieblit givne praktisk politiske Mulighed. Jeg tror virkelig ikke, at dette kan beskrives; men der er en væsentlig Forskjel imellem at anerkjende dette og at bestride Kongens udelukkende Ret i saa Henseende. Jeg benytter derfor som sagt Leiligheden til at nedlægge Indsigelse imod en saadan Paastand, og navnlig saaledes som den er fremsat overfor Kongen. Jeg har kunnet forstaa denne Paastand, saalænge den, om jeg saa maa sige, blev anvendt som en Trussel i en Valgmanøver, hvor den kunde blive modtaget saa ofte, den kom frem; men naar den anvendes i en, som det synes mig, væsentlig fortrolig Henvendelse fra Ministeriet til Kongen, kan jeg ikke se Andet, end at den er utilstedelig, at den er et Forsøg paa gennem en urigtig Bestyldning at sætte Dndt for den ene Del af Lovgivningsmagten overfor den anden.

Formanden: I Udtrykket „Forsøg paa“ forudsættes en Billie dertil, men det har vistnok

ikke været det ærede Medlems Mening at forudsætte dette.

Bojsen: Den gode Billie forudsætter jeg altid. — Jeg har nu her nævnt et Par Punkter, som jeg kunde have ønsket ogsaa være blevne fremsatte i Udtalelsen fra Folkethinget. I og for sig ser jeg dog i disse Punkter kun et Vidnesbyrd om en høist beklagelig Mangel paa, hvad jeg vil kalde politisk Takt, en Egenkab, som ikke bør ignoreres selv i den bitterste Strid; men Sagen faar en anden Belysning, naar disse Vidnesbyrd betragtes som Led i det, jeg kalder Dieblittets store Misgreb, og som et saadant anser jeg Kongens Inddragelse i Striden for at være. Naar Kongen er stillet i Forhold til Partiene, eller rettere naar Partierne ere fremstillede for Kongen, og han er sat i Modsetning til det ene Parti, er dette allerede et Skridt, som peger i denne Retning; men en endnu obisjere Betydning faar dette ved det næste Punkt, nemlig naar man ved en urigtig Bestyldning imod Folkethinget stiller Kongens Interesser i Strid med dette Thing. Herved stilles Kongen ikke over og udenfor Partiene, men midt i dem, eller rettere sagt midt i det ene Partis Rækker. I denne Henseende slaas imidlertid Hovedet paa Sømmet ved Ministeriets hele Henvendelse til Kongen i og for sig; dette er et Skridt, som forekommer mig saa mærkeligt, at det ikke let kan betegnes som Andet end som en konstitutionel Utting. Jeg veed ikke, hvor denne Henvendelse, denne Hensstilling har hjemme; jeg ser ikke Meningen med den, og det forekommer mig, at selve Hensstillingen fra Ministeriet til Hans Majestæt Kongen giver Bevis i Hænde i saa Henseende. Det, som man maa antage for at være Pointen i Indstillingen eller selve Indstillingens Gjenstand, forsaavidt som man finder denne udtrykt i Slutningsordene, giver et Vidnesbyrd derom. Det hedder nemlig i Slutningen af Indstillingen: „Det er en Selvsølge, at vi, for at de i denne Henseende fornødne Skridt kunne foretages, stille vore Portefeuiller til Deres Majestæts Raadighed“. Jeg spørger, om der kan gives et bedre Vidnesbyrd for Mangel paa Mening end dette, at man gjør det; som i og for sig er en Selvsølge, til Gjenstand for en Indstilling til Hans Majestæt Kongen. Naar man vilde søge efter Meningen i dette Skridt, vilde man maaske kunne finde den udtrykt deri, at man delvis anerkjender, at et Ministerium, der mangler Thingets Tillid, ikke længere kan gjøre Fyldest. Jeg siger, at man med en god Billie kan finde en Anerkjendelse af denne Sandhed i Indstillingen, og forsaavidt som en saadan findes deri, kan jeg ikke Andet end billige den; men hvilken af de forskellige Fremgangsmaader det har været Ministeriets Mening at følge, enten den Fremgangsmaade, som er foreslaaet, eller den, som er brugt, er det vanskeligt at bømme om. Naar Ministeriet udtaler, at Stillingen i og for sig er